

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 897/2023
12.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранислава Босиљковића и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Пешић, адвокат из ..., против туженог „Work and Care“ д.о.о. Београд, Огранак „D New Star Work and Care Beograd“, са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Бошко Милић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4036/21 од 11.02.2022. године, у седници већа одржаној дана 12.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4036/21 од 11.02.2022. године у делу става првог изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4036/21 од 11.02.2022. године у делу става првог изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2464/17 од 09.03.2021. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име мање исплаћене зараде због рада ноћу и прековременог рада, те рада на дане државног празника у временском периоду август 2014. – октобар 2015. године, исплати наведене износе по месецима, са припадајућом законском затезном каматом. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му за исти временски период на име неисплаћених накнада трошкова за долазак и одлазак са посла, исплати наведене месечне износе, са припадајућом законском затезном каматом. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу надокнади парничне трошкове у износу од 208.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4036/21 од 11.02.2022. године, ставом првим изреке, одбијене су жалбе тужиоца и туженог и првостепена пресуда потврђена у ставовима првом и другом изреке. Ставом другим изреке, решење о трошковима поступка садржано у трећем ставу првостепене пресуде укинута је и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак.

Против дела правноснажне пресуде донете у другом степену, којим је потврђена првостепена пресуда у делу става другог изреке, а којим је одбијен тужбени захтев за накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да Врховни касациони суд о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној по члану 404. ЗПП. Наводи да је другостепеном пресудом нарушена равноправност грађана, те да је створена и неуједначена судска пракса на штету тужиоца у овом поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

У конкретном случају, одлука о неоснованости захтева за исплату превозних трошкова тужиоцу заснована је на члану 118. Закона о раду и одредбама општег акта туженог послодавца, којим је прописана обавеза запосленог да поднесе захтев за накнаду трошкова послодавцу, са приложеном превозном картом или рачуном за превоз. Тужилац није поднео овакав захтев, те обавези прописаној општим актом није удовољио. Одлука суда не одступа од судске праксе у битно истоврсним чињеничним ситуацијама, а тужилац не прилаже одлуке суда у последњем степену, као доказ тврдње да постоји неуједначена судска пракса на његову штету.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлуку у ставу првом изреке донео на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије по члану 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужбу за исплату тужилац је поднео дана 09.03.2017. године, вредност предмета спора побијаног дела пресуде је 37.369,09 динара и не премашује имовински цензус из члана 403. став 3. ЗПП.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Из наведеног разлога, одлука у ставу другом изреке донета је на основу члана 413. ЗПП.

Тужилац није постигао успех са изјављеном ревизијом, па је одлука у ставу трећем изреке донета на основу чланова 165. став 1. и 154. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**